

Wyrok z dnia 14 marca 2007 r.

III KRS 3/07

Opinia sporządzona przez sędziego wizytatora na użytek postępowania o wyrażenie przez Krajową Radę Sądownictwa zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego po ukończeniu 65 roku życia (art. 69 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) nie musi odpowiadać sformalizowanym wymaganiom opinii wydawanej dla oceny kwalifikacji asesorów sądowych i sędziów.

Przewodniczący SSN Jerzy Kwaśniewski, Sędziowie SN: Herbert Szurgacz (sprawozdawca), Małgorzata Wrębiakowska-Marzec.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 marca 2007 r. sprawy z odwołania Mirosława G. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa [...] z dnia 14 września 2006 r., w sprawie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego

o d d a l i ł odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

Uchwałą z dnia 14 września 2006 r. [...] Krajowa Rada Sądownictwa nie wyraziła zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego Sądu Rejonowego dla W.K. w W. przez sędziego Mirosława G. W uzasadnieniu wskazano, iż przeciwko wyrażeniu zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego przemawia negatywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w W., a także sporządzona przez sędziego wizytatora ocena pracy sędziego, w której zwrócono uwagę na najwyższy w wydziale wskaźnik spraw, w których uchylono wyroki i sprawy przekazano do ponownego rozpoznania w okresie od 1 stycznia 2005 r. do 30 kwietnia 2006 r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył Mirosław G. Zarzucił sprzeczność uchwały z § 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz

postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 152, poz. 1725), wynikającą z niezrealizowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy poprzez: oparcie uchwały na opinii wizytatora formułującej ocenę pracy skarżącego bez wszechstronnego rozważenia wartości merytorycznej tej opinii; nierozważenie wyjaśnień skarżącego, złożonych przy zapoznaniu się z opinią wizytatora; nierozważenie opinii o skarżącym, wydanej przez Prezesa Sądu Rejonowego dla W.K. na podstawie § 27 ust. 2 rozporządzenia z dnia 22 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą, nierozważenie okoliczności, iż negatywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w W. mogła być następstwem wadliwości opinii wizytatora; nierozważenie okoliczności, iż wskaźnik spraw, w których wyrok uchylono dotyczył spraw wydanych w składzie ławniczym, a także niewykorzystanie możliwości uzyskania od skarżącego wyjaśnień w trybie § 19 ust. 1 powołanego rozporządzenia, co mogło przyczynić się do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 69 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) sędzia przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba że Krajowa Rada Sądownictwa, na wniosek sędziego, po zasięgnięciu opinii kolegium właściwego sądu, wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska, nie dłużej jednak niż do ukończenia przez sędziego 70 roku życia. Z przepisu tego wynika jasno, że zasadą jest przejście w stan spoczynku z chwilą ukończenia przez sędziego 65 roku życia, natomiast wyjątkiem jest pozostawanie na stanowisku sędziego po 65 roku życia. Podkreślenie na wstępie tej podstawowej, ustawowej regulacji przechodzenia w stan spoczynku jest celowe, ponieważ ma ona znaczenie dla interpretacji przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 2001 r. (wyżej wskazanego) zarówno w zakresie ogólnych zasad postępowania przed Radą w sprawach indywidualnych, jak i w przedmiocie rozpatrywania i rozstrzygania wniosków o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego (rozdział IV, art. 27 i nast.). Przepisy rozporządzenia wprowadzają rodzaj postępowania, którego celem jest uzyskanie przez Radę informacji (danych)

umożliwiających jej ocenę zasadności wniosku i skorzystanie bądź nieskorzystanie z ustawowej możliwości wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego po ukończeniu przez niego 65 roku życia. W myśl § 27 ust. 2 i 3 rozporządzenia wniosek sędziego powinien być zaopiniowany przez kolegium właściwego sądu i przedstawiony Radzie drogą służbową za pośrednictwem prezesa sądu wraz z jego oceną uwzględniającą okoliczności dotyczące wnioskodawcy oraz potrzeby sądu. Do wniosku powinien być dołączony wyciąg protokołu kolegium rozpatrującego sprawę zainteresowanego sędziego. Przepisy rozporządzenia nie wykluczają w określonym zakresie aktywnej roli Rady (jej przewodniczącego) w postępowaniu o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego. Zgodnie z § 19 ust. 1, zamieszczonym w rozdziale I Przepisy ogólne, w uzasadnionych przypadkach, na wniosek zespołu lub z własnej inicjatywy, przewodniczący zaprasza, celem odbycia rozmowy w siedzibie Rady, uczestnika postępowania, prezesa właściwego sądu, sędziego wizytatora lub innego sędziego. Postępowanie w sprawie nie ma jednak charakteru postępowania administracyjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2002 r., III KRS 2/02, OSNP 2002 nr 21, poz. 535).

W postępowaniu przed Sądem Najwyższym w zakresie nieuregulowanym w ustawie o Krajowej Radzie Sądownictwa znajdują zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o kasacji. Oznacza to, iż Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia odwołaniem oraz jego podstaw. W odwołaniu skarżący zarzuca, iż uchwała Krajowej Rady Sądownictwa zapadła z naruszeniem § 19 ust. 1 rozporządzenia z powodu niewykorzystania możliwości uzyskania od skarżącego wyjaśnień, które mogłyby przyczynić się do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy. Zarzut ten, w świetle charakteru postępowania o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziego, nie jest usprawiedliwiony. Na przewodniczącym Rady, jak już podkreślono, nie ciąży obowiązek uzyskania wyjaśnień od uczestnika postępowania; w uzasadnionych przypadkach o zaproszeniu celem odbycia rozmowy w siedzibie Rady decyduje jej przewodniczący. W wyroku z dnia 20 września 2005 r., III KRS 4/05 (OSNP 2006 nr 11-12, poz. 197), Sąd Najwyższy wyraził analogiczny pogląd stwierdzając, że KRS nie jest zobowiązana do bezpośredniego wysłuchania sędziego, jeżeli sędzia nie ustosunkował się do opinii sformułowanych w tej sprawie, chociaż miał odpowiednie możliwości. Uczestnik postępowania może zapoznać się z aktami sprawy. Zgodnie z § 15 ust. 3 rozporządzenia akta sprawy są dostępne dla uczestnika postępowania w godzinach pracy biura Rady. Na

pisemny wniosek uczestnik postępowania może otrzymać odpisy i wyciągi z akt. Zarzut skarżącego, że mógł tylko zapoznać się z opinią wizytatora, ale nie był w stanie ustosunkować się do opinii gdyż akta sprawy wysłano wcześniej do KRS, jest chybiony skoro nie skorzystał z możliwości, jakie stwarza powołany przepis rozporządzenia.

Stosownie do § 27 ust. 2 rozporządzenia wniosek sędziego o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska przez sędziego powinien być zaopiniowany przez kolegium właściwego sądu. Wynika stąd, że opinia kolegium sądu, będącego organem samorządu sędziowskiego, stanowi istotny element postępowania i jej treść nie może pozostawać bez wpływu na wynik postępowania. Skarżący w odwołaniu nie kwestionuje stanowiska Kolegium Sądu Okręgowego w W., zastrzeżenia dotyczą natomiast oceny pracy dokonanej przez sędziego wizytatora, na którą Rada powołała się w uzasadnieniu uchwały. Zdaniem skarżącego, opinia ta jest jednostronna, oparta na wycieniach statystycznych, skrótowa, nieodpowiadająca nawet wymogom oceny kwalifikacji asesorów sądowych i sędziów „wobec czego nie można na jej podstawie dokonać poprawnych ustaleń o pracy skarżącego”. Niewątpliwie, ocena sporządzona przez sędziego wizytatora na użytek postępowania o przedłużenie zatrudnienia, ze względu na jej cel, nie musi odpowiadać sformalizowanym wymaganiom opinii dla oceny kwalifikacji asesorów sądowych i sędziów. Oceny pracy skarżącego, dokonanej przez sędziego wizytatora, nie można natomiast zarzucać dowolności, czy bezpodstawności, co uzasadniałoby ewentualny zarzut dokonania przez Radę oceny opartej na wadliwym materiale dowodowym.

Z przytoczonych motywów orzeczono jak w sentencji wyroku.

=====